

Ради Радев

Камъни

Мъжът седеше на пейката и си почиваше. Хората, които се разхождаха из парка се правеха, че не го забелязват. Въпреки това главите неизменно се въртяха, а очите им се пулеха като на някои БЕМ-чудовища от комиксите.

Причината, поради която на почиващия мъж се спираха толкова погледи, бяха бижутата. Той бе накичен целия със скъпоценности. Почточно скъпоценни камъни. Повече, отколкото могат да се поберат на витрината на някой ювелирен магазин.

Колкото е приятно тук, помисли си мъжът на пейката. Той седеше и гледаше многолюдието, щъкащо нагоре-надолу из парка. Повечето пейки бяха заети. Тези от скамейките, разположени по-централно, бяха заети от възрастни хора. Те почти не разговаряха един с друг. Просто си седяха и безмълвно се наслаждаваха на следобедното слънце.

Някои пейки бяха окупирани от млади майки. Те не спираха да говорят. Ключкарстваха и на най-различни теми. Сякаш между другото леко побутваха напред-назад количките с бебетата, които бяха замрели в своето безгрижие.

В парка имаше и влюбени двойки. Те предпочитаха по-затънтените местенца и бяха невероятно изобретателни в намирането им.

Гледката се допълваше от младежи с велосипеди, скейтборди и ролери. Последните бяха най-много и вдигаха най-голяма глъчка.

Двама тийнейджъри се приближиха с наперени походки към мъжа на пейката. Бяха късо подстригани, облечени в почти еднакви анцузи и кожени якета. Единият бе среден на ръст, кльошав, с хитровата физиономия и постоянно шавачи очички. Другият бе висок и дебел, долната му челюст изглеждаше като кофа на багер.

Хилавият каза:

– Здравсти, пич.

Мъжът с бижутата не им обърна никакво внимание.

Това ги окуражи.

– Май си накичил доста камъчета по тебе? Ще ни дадеш ли едно-две и на нас, а? – рече слабичкият.

Мъжът с камъните предложи:

– Ела по-наблизо и ще ти дам един камък.

Той свали един малък пръстен от дясното си кутре. Бе златен, в него имаше вградено малко бяло камъче. Младежите се приближиха предпазливо. Бяха наежени, очакваха някакъв номер, но въпреки това щяха да го нападнат. Мъжът на пейката подхвърли небрежно пръстена към слабия юноша. Младежът го хвана.

Внезапно се строполи на земята. Започна неистово да приритва с крака, устата му издаваше гърлени звуци, по брадата му се появи пяна.

Едрият младеж изкрещя от уплаха:

– Какво му направи бе, скапаняк?

Мъжът с бижутата се ухили:

– Май, че и ти искаш един пръстен?

– Какво му направи бе, мръсник? Извратен!

Дебелият побягна с всички сили. Мъжът стана от пейката и вдигна изгървания пръстен. Докосна с камъка му челото на гърчещия се тий-нейджър. Той постепенно се успокои. Спря да рита и да се тръшка. След малко седна и инстинктивно забърса пяната от устата си.

– Бягай! – тихо го посъветва мъжът с бижутата.

Младежът се изправи и затича. Постепенно набра скорост. Дори се учуди на самия себе си колко бързо може да бяга.

Мъжът на пейката се загледа в група деца, които се боричкаха помежду си. Мъчеха се да се покатерят върху малка гранитна статуя на мечка. Тя бе застанала на четири крака и обзидването ѝ не би трябвало да е много трудно. Само че едно дебело русоляво дете вече се беше качило на мечката и блъскаше всеки, който искаше да се покатери до него.

Гърбът на мечката е широк, помисли си мъжът с бижутата. Върху нея има място за всички.

Едно момиче с черен свръхкъс минижуп се приближи до мъжа на пейката. Попита:

– Извинете, може ли да седна до вас?

– Разбира се.

Мъжът с бижутата се обърна към нея. Освен набиващия се на очи минижуп, тя носеше кафяви обувки с каишки около глезена и масивни и високи токове. Бе облечена в бежова блузка с дълбоко изрязано деколте, на врата си носеше сребърна верижка, а косата ѝ бе неумело изрусена на кичури.

Без никакво притеснение, момичето разкопча каишките на едната си обувка, свали я и качи десния си глезен върху лявото коляно. Започна да го разтрива. Мъжът с бижутата можеше да види белите ѝ бикини и наченките на целулит в горната част на бедрата ѝ.

– Обувките ми са толкова неудобни – каза извинително момичето.

– Тогава защо ги носите?

– Правят ме да изглеждам по-висока.

Девојката съобщи:

– Живея на две преки оттук. Бях на кафе с една приятелка и

тръгнах да се прибирам, когато ужасно ме заболяха краката. Затова седнах до вас да си почина. Надявам се, че не ви преча.

– Ни най-малко.

– Ама вие май избягвате да говорите. Мога ли да ви попитам защо седите тук сам-самичък?

– Почивам си – отвърна мъжът с бижутата.

Младата жена млъкна за момент. После запита:

– Видях, че гледате онези деца. Нали не сте от... онези?

– Определено не съм.

Внезапно мъжът стана и тръгна към децата, които все още се мъчеха да се покатерят върху каменната мечка.

Момичето алчно го огледа. Мъжът бе сравнително симпатичен. Бе облечен в изтъркани сини джинси, а коженото му яке имаше странен зеленикав цвят. Без висок, с широки рамене, косата му имаше светлокестеняв цвят. Като че ли устата му бе прекалено малка, а ухапката – не съвсем правилна. Всъщност това бе без значение. За нея значение имаха само скъпоценностите, които той носеше.

Мъжът се приближи до русолявото дете, което яздеше мечката и не позволяваше на останалите да се качат до него. Момченцето погледна изненадано непознатия и боязливо понечи да избяга. Мъжът го успокои и му подаде един от пръстените си. Детето възрази, каза нещо от сорта: „Мама каза да не взимам нищо от непознати“. Мъжът с бижутата му прошепна нещо и то все пак взе пръстена.

Мъжът се върна и седна отново на пейката.

Момичето се поинтересува:

– Защо му го дадохте? Сигурен ли сте, че не сте от онези... педо... педа... дете си падат по малки деца?

– Вече ви казах, че не съм – мъжът с бижутата й подаде ръка. – Казвам се Тоун Гивънс.

Тя стисна ръката му.

– Пенелоп Рут. Обаче всички ми викат Пени. Все пак защо дадохте пръстена на детето? Изглеждаше скъп.

– Ами това момченце яздеше мечката и не даваше на другите да се качат. Когато отидох при него му казах, че ще му подаря пръстена, ако позволи и на другите да яздат мечката.

– Не ви разбирам. Смятате, че то ще престане да бъде егоист след като сте му подарили пръстена?

– В общи линии, да.

Пени закопча каишките на обувката си и предложи:

– Искате ли да ме изпратите до вкъщи? Малко сте странен, но не изглеждате опасен.

– Добре – съгласи се Гивънс.

Двамата станаха от пейката и тръгнаха по една алея. Повървяха известно време, когато зад тях някой извика:

– Ей, господине!

Те се обърнаха и видяха, че към тях тича дебелото момченце, на което Тоун бе дал пръстена. Детето го догони и каза със запъване:

– Вземете си пръстена, господине, вече не ми трябва. Разбрах, че е лошо, когато искаш всичко за себе си.

Гивънс взе пръстена и разроши косата на детето.

– Бягай да си играеш с другите.

Пени се обърна смаяна към него:

– Какво беше това? Сигурно момчето ви е роднина и вие двамата сте се наговорили?

– Защо да го правя?

– Тогаво какво беше това? Вие му дадохте пръстена, детето го поддържа няколко минути и се промени? Да не сте психолог?

– Не съм. Цялата работа я върши камъкът, вграден в пръстена.

Само на откачени попадам, помисли си Пени. Всяка седмица си сменям гаджетата и досега не мога да си намеря някой нормален. Щеше да е хубаво да попадна на човек, с който да поддържам връзка за по-дълго време. Две, или може би три години. Определено обаче няма да е този. Дано го излъжа и успее да му взема един-два пръстена. После ще го разкарам моментално.

* * *

Двамата излязоха от парка. Пени не смееше да говори от страх да не предизвика откачен отговор както тези досега. Тоун пък очевидно не бе от разговорливите. Въртеше глава и оглеждаше всички хора, с които се разминаваше. Те от своя страна също го зяпаха.

Пени я заболя главата докато намери безопасна тема за разговор. Най-накрая се престраши и рече:

– Какво работиш? Бижутер ли си?

– Нещо такова.

– Като гледам бижутата по теб, си мисля, че си ювелир. „Нещо такова“ не е отговор. Бижутер ли си или не?

Тоун не отговори. Вместо това спря една двойка влюбени. Момчето бе кльощаво с торбички под очите и брада-катиначе. Момичето имаше

коса дълга до кръста, огромен бюст и тънички крачета. Бяха толкова слаби, че приличаха на моливи.

Гивънс застана пред тя и каза:

– Извинете, може ли да ви подаря нещо?

Момчето се сопна:

– Махай се, че ще извикам полиция!

Момичето, явно с по-практично мислене, попита:

– Какво ще ни подарите?

Тоун свали още един пръстен с камък от ръката си и им го даде.

Момчето с „катиначето“ се поинтересува:

– Истински ли е? Защо ни го по...

Обаче приятелката му го задърпа и грабна пръстена. Те отминаха с бърза крачка, без дори да благодарят. Тоун и Пени също продължиха.

– Май обичаш да подаряваш – отбеляза тя.

– Такъв съм си – скромно я уведоми Гивънс.

– Тези твои бижута... истински ли са?

– Абсолютно.

– Значи пръстенът, който току-що подари, струваше около хиляда долара – въздъхна Пени.

– Четири хиляди. Камъкът му бе хиацинт.

* * *

Разбира се, този бе напълно ненормален. Разхождаше се просто ей така с бижута за десетки хиляди долари. На всичко отгоре ги подаряваше на напълно непознати люде. Пени не знаеше защо мъжът до нея подарява просто така скъпоценни камъни – дали да й направи впечатление, понеже е богат ненормалник или по други причини. Знаеше обаче, че ще вземе няколко от неговите бижута. Дори ако се наложи да преспи с него.

Те приближиха нейния блок. Пени вече обмисляше как да го подмама в квартирата си. Тоун както и преди оглеждаше хората, сякаш се чудеше на кого да подари нещо. Пени започна да се дразни от неговия шарещ поглед.

Купчина кашони се размърда до тях. Отвътре изскочи някакво подобие на човек и избълбука:

– Хей, господине, дай нещо на бедния човек.

Тоун се спря с готовност. Това изнерви Пени. Тя първа се бе запознала с този човек. Ами ако раздаде всичките си бижута, докато успее да го вкара в апартамента си? Тя понечи да възрази, но Гивънс вече бе

клекнал до скитника и му подаваше нещо.

Бродягата бе облечен в няколко чифта дрехи. Цветовете им от мръсотията се бяха слели в сивочерно и миришеха ужасно.

Носът на скитника бе червен, в устата му имаше само няколко черни зъба, а лицето му не се виждаше от брада.

Как този смотаняк до нея изобщо се приближи до скитника? И защо му подарява пръстен с виолетов камък? Не му ли е ясно, че проидохата веднага ще го продаде и ще изпие парите?

Тоун каза:

– Вземи, човече и престани да живееш така

Скитникът хищно грабна пръстена и започна да ръси благословии. Изглежда ги беше научил наизуст, защото ги казваше без запъване и почти без да се повтори.

Пени най-сетне хвана човека с бижутата под ръка и го накара да тръгнат към апартамента ѝ. Вече бе решила да не му задава повече въпроси и да го оскубе колкото е възможно повече.

Влязоха в нейния вход. Докато чакаха асансьора, Пени се молеше да няма никой. Иначе този глупак до нея щеше да подари още нещо от и без това оределите бижута. За нея щяха да останат съвсем малко.

Слава богу, нямаше никой в асансьора. Той ги откара до четвъртия етаж.

Пени отключи вратата и същевременно обяви:

– Виж сега, не искам да ме мислиш за такава. Не каня всеки непознат в апартамента си. Просто ще изпием по едно кафе и толкова.

– Добре.

Тя го настани на един фотьойл в хола. После сложи компактдиск на Кени Джи в уредбата. Накрая се отправи към кухнята да направи кафе.

На Пени ѝ дойде страхотна идея. Бе чела и чувала за проститутки, които сипвали сънотворно в кафето на клиента. След това го обирали и изчезвали. Какво пречеше да постъпи по същия начин? Тези бижута по него изглеждаха доста скъпи. Щеше да се наложи обаче да звънне на сегашния си приятел.

Самюъл щеше да дойде с пикапа си. Щеше да свали този тип от апартамента и да го натовари в колата си и да го изхвърли в някой далечен квартал. Щом се събуди, господинчото Тоун Гивънс нямаше да има какво да подарява. Защото нямаше да има нищичко.

– След малко идва-ам! – закачливо се провикна Пени.

– Кафето да е без заха-ар! – долетя викът на човека с бижутата.

Ще ти е прекалено горчиво, каза си Пени.

Тя ритна вратата на хола. Ръцете ѝ бяха заети с меден поднос. Върху него имаше каничка с кафе, порцеланова захарничка с две дръжки във формата на слонски хоботи, две чашки и една лъжичка. Пени разтовари съдържанието на подноса върху масичката, намираща се в средата на стаята. Отнесе таблата в кухнята, след което се върна в хола. Настани се на плюшения диван срещу Тоун.

Пени неловко обясни:

– Направих кафето малко по-силно, защото...

– ...си сложила приспивателно в моята чаша – довърши вместо нея Тоун.

Пени настърхна. Тя живееше сама. Ако онзи се нахвърлеше върху нея?

– Не се безпокой. Нищо няма да ти направя – рече мъжът с камъните. – И без това беше решила или да ме упоиш, или да ме изучукаш, за да получиш някой камък.

– Откъде разбра?

– Разбрах го чрез един от моите камъни.

– Ти си луд, човече. Ти живееш в някакъв свой свят. Мислиш, че твоите камъни са вълшебни и ги раздаваш просто така. Поне дай един и на мене.

Тоун заповяда:

– Мълчи и ме слушай! Аз идвам от друго време и друго място. Моите камъни наистина са омагьосани и могат да правят различни неща.

Пени поиска да каже нещо, но той докосна устата ѝ с един от пръстените си.

Съвсем неочаквано гласът ѝ секна. Тя можеше единствено да мучи нечленоразделно. Устните ѝ не успяваха да изговорят нито една дума.

– Кимай с глава за да и не – нареди Гивънс. – Разбра ли ме?

Пени кимна.

– Смяташ ли, че можеш да говориш, ако не разваля магията?

Тя се замисли. После поклати глава отрицателно.

– Добре. Сега ще можеш да говориш, но не искам да се опитваш да бягаш или да крещиш.

Той докосна устата ѝ със същия камък. Тя моментално почна да пищи и се хвърли към вратата. Мъжът се метна върху нея, изви ѝ ръцете и запуши устата ѝ.

– Знаеш ли – промълви Тоун замислено, – мисля, че искаш да ослепееш.

Той приближи друг пръстен към очите ѝ. Пени моментално

извърна глава. Това бе невъзможно! Момичето спря да се съпротивлява и млъкна. Искаше да покаже, че е готова на всичко. Нека само той спре да я малтретира с тези камъни.

Тоун каза:

– Най-после да видя, че се държиш разумно. Признай си, сложи ли приспивателно в кафето ми?

– Да.

– Искаше да ме ограбиш, нали?

– Да.

Гивънс въздъхна дълбоко:

– Ще ти подаря един пръстен, след което ще ти разкажа някои неща.

– Измитай се по-бързо.

– Първо ме изслушай. Искам да знаеш, че пръстенът, който дадох на детето в парка, бе турмалин.

– Е, и?

– Турмалинът премахва егоизма и дарява хората с щедрост.

Пени се озъби:

– Да бе, сигурно.

– Значи не вярваш в силата на моите камъни?

– Не.

– Тогавата ще ми кажеш ли защо онемя?

Пени се замисли.

– Не знам. Сигурно ме хипнотизиращ по някакъв начин.

Той се засмя.

– А откъде знам за приспивателното в кафето? И, че искаш да ме ограбиш?

– Не е трудно да се досетиш.

Тоун допря един камък до челото ѝ. След това докосна своето чело и заяви:

– Тогавата откъде знам, че от началото на годината досега си спала с шестнайсет мъже?

Пени загуби дар слово. Този сигурно бе наел цяла детективска агенция да я следи. Откъде знаеше такива работи?

– Май не подбиращ много с кого си лягаш, а? – подигра я Тоун.

– Това си е моя работа.

Гивънс повдигна рамене.

– Искам да знаеш, че моите камъни ми помагат да виждам разни неща. Умишлено подарих на момчето със странната брадичка хиацинт.

– Така ли? – в думите ѝ нямаше интерес, а презрение.

– Чрез моите камъни прозрях, че след известно време ще го удари мълния.

– И затова му подари хиацинт?!

– Да, този камък предпазва от гръмотевици.

Пени направи отчаяно изражение на лицето.

– Дори да приемем, че всичко, което казваш, е истина, не си спасил момчето с „катиначето“.

– Защо?

– Защото приятелката му сигурно вече е взела пръстена за себе си.

Тоун поклати глава.

– Изборът си е негов.

Пени взе инициативата. Този сигурно бе напълно откачил. Обаче откри, че не е трудно да мисли като него.

Попита:

– На онзи скитник сигурно подари пръстен, който ще го откаже от алкохола?

– Да, виолетов аметист.

– Даже камъкът наистина да има подобна сила, онзи бродяга досега го е продал пет пъти.

Тоун повтори:

– Казах ти, подарявам омагьосани камъни. Хората сами решават какво трябва да правят с тях.

Тоун делово заоглежда пръстите си. Явно търсеше подарък за нея. Накрая избра пръстен със син полупрозрачен камък.

Пени лукаво запита:

– Това за мен ли е?

– Да, това е сапфир. Сама ще се досетиш какво ще ти донесе.

Тоун Гивънс стана и си тръгна. Пени светкавично се спусна към вратата и заключи след него. След това взе телефона и набра номера на приятеля си. Щеше да му се оплаче какво е преживяла. Как в крайна сметка се е сдобила със златен пръстен, в който е вграден сапфир. За колко ли можеше да го продаде?

Нещо я накара да затвори телефона, тъкмо когато Самюъл вдигна. Какво бе казал Тоун Гивънс? „Аз подарявам омагьосани камъни, а хората сами решават какво да правят с тях.“ Дали да продам сапфира, помисли си Пени. Ами ако всичко, което бе казал онзи човек, бе вярно? Ако камъкът наистина може да промени живота ѝ?

* * *

Библиотекарката подаде енциклопедията на момичето с красивия пръстен на ръката. Предложи:

– Щом се интересувате от камъни, мога да ви предложа и специализирана литература?

– Не, благодаря. И по-обща ще ми свърши работа.

Пени трескаво разлисти енциклопедията. На път за библиотеката бе минала през един ювелирен магазин. Там провериха камъка на пръстена ѝ, и казаха, че е напълно истински. Най-после тя намери думата. Сега ще разбере за какво служи камъкът, който ѝ подари онзи странен човек.

Ето какво пишеше в енциклопедията:

САПФИР – гр. САФЕЙРОС от евр. – скъпоценен камък със син или зелен цвят. Смята се, че е носил вярност, скромност и целомъдрие. Предпазва от гняв и страхове.

КРАЙ

© 2002 Ради Радев

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1367>]